

бѣха облѣчени богато. По всичко изглеждаше, че бѣха състоятелни. Тѣ отиваха да се разходятъ въ гората. Искаха да бждатъ за мигъ далечъ отъ градския шумъ . . .

Кунка ги поздрави учтиво. Послѣ поднесе на госпожата една хубава китка. Тя се усмихна, взе я и ѝ даде 50 стотинки!

Кунка ѝ благодари отъ сърдце. Ней се доплака отъ радостъ . . . — „Петдесетъ стотинки за една малка, ничтожна китчица! Боже мой, това е цѣло съкровище! . . . Колко благородна е тая госпожа! Ако всички хора бѣха като нея, човѣшкитѣ тегла биха се прѣполовили! . . .“ — Тѣй си каза тя. Съ такива мисли припна къмъ кѣщи. Още не мина двадесетъ крачки и забѣлѣза, че нѣщо лѣщи на пѣтя. Доближи се. Прѣдъ краката ѝ въ прахътъ лещѣше една гривна. Взе я. Тя бѣ златна, посипана съ скжпоцѣнни камѣни.

Първата ѝ мисълъ бѣ, да намѣри притежателя на гривната, а втората — да му я върне. Веднага прѣзъ ума ѝ мина, че тя трѣбва да е на отминалата госпожа. Безъ да се двоуми, тя се върна. Стигна госпожата. Спрѣ я.

— Извинете, — рече, — тая гривна намѣрихъ на пѣтя. Не е ли ваша?

Господинътъ и госпожата се слисаха. Не ги очуди толкозъ намѣрения прѣдметъ, колкото постѣпката на момиченцето! Гривната бѣше тѣхна.

— Кой те научи да постѣпвашъ така? — попита госпожата.

— Мама!

— Колко добра майка имашъ!